

По нѣкои отличительности въ языка на рѣкопи-
сѣ та, види-са, че или преводитель-тъ му не бѣлъ
сърбинъ, или че преводъ-тъ послѣ ю преминѣлъ
презъ сръбска рецензія. По-главны отъ тѣзи отли-
чителности сѣ: а) употребеніе-то на а вмѣсто йоти-
рована-та ѣ ѣ: каа, мнѡгаа ѣмѣніа, сіа кнѣга;
б) по сръбскы лежаще-то въ нѣкои думы удареніе:
законъ, Мѡѡси ѡнъ рѣкомы, принѣсти, не сѣтвори
ѣще сѣтвориши цароу сѣю храмѣнѣ; в) носова-та
л и ѣ поювява-са само въ основныя си звукъ е, а
носовый-тъ ѣ звукъ и сѣвѣмъ са-изгубва, което,
види-са, и у насъ преминѣло: племе, чедо, петъ, на-
чело, языкъ, въспрѣти вмѣсто древнѣе-то — плема,
чудо, начало, языкъ, въспрѣяти; г) носова-та ж
и ѣж, на която у насъ сега ю упазенъ само основ-
ный-тъ звукъ, тукъ стои редомъ замѣнена съ ѣ и ю.

Отъ древнѣе-то правописаніе са-види упазено:
а) употребеніе-то на ѣ, ако и по новыя ѣ почъркъ,
слѣдъ гърляны-тѣ г, к, х: сѣе кнѣгы, ѣ пакы; б) у-
потребеніе-то на тѣпы-тѣ гласны ѣ, ѣ въ сръда-та
на думы-тѣ, дѣто образовать слогъ: въсточны, ѣ въ
ѡкрѣстны^х вѣсѣ^х; в) употребеніе-то на йотирована-
та ѣ и твърдѣ рѣдко на ю само слѣдъ мека-та л:
послѣше ѣ глѣтъ.

Надстрочны знакове, освенъ ударенія-та и при-
дыханія-та, има и паеркъ^а и надъ нѣкои гласны по
двѣ найескошь чъртицы^а: сѣ рѣчь, ѣ та, бѣ, ѣмѣю ѣ,
ѣврѣискъ^а. Йоще камора-та не стои както въ сегашній
періодъ на прим: чѣѡ, ѣще вѣ, мѡѡсѣа, ѣврѣе, ѣ кѣѡмѣ,